

Mystérium Golgoty

Robert A. Powell

Znalost okultní kosmologie poskytuje základ k pochopení celkového vývoje člověka, který zahrnuje vyšší (sluneční) Já a nižší (pozemské) já, ale náš přehled by nebyl úplný bez posouzení události, která znamená začátek opětovného sjednocení pozemského a slunečního já. Tak jako Bůh „stvořil nebe a zemi“, tj. Slunce a Země byly odděleny, tak byly (na duchovní rovině) nebe a země opět sjednoceny mystériem na Golgotě. Duch Slunce - Kristus se na kříži spojil se Zemí a svou obětí zahájil postupné překonávání následků pádu do hříchu a jejich proměnu. Přijme-li lidské já Kristův impuls, znamená to, že nižší já může být proniknuto sluneční povahou vyššího Já, které je soustředěno ve Slunci, a vnitřně se s ním může spojit. Kristus - sluneční bytost tak vede člověka k opětovnému sjednocení s jeho vyšším Já.

Kristův čin a jeho spojení se Zemí mystériem Golgoty znamená přenesení morálního centra sluneční soustavy ze Slunce na Zemi. Jako Pán karmy vede Kristus každého člověka životní spirálou osudu a má přehled o lidských osudech na Zemi. A poněvadž se tento osud naplňuje zde na Zemi, je Země vzhledem k působení Krista astrologicky a morálně středem sluneční soustavy. Tady spočívá hlubší oprávněnost hermetické astrologie, která vychází z tychonského systému. Zatímco heliocentrický systém (koperníkovský) pouze přiměřeně popisuje fyzickou realitu, hermetický (tychonský) systém se vztahuje na morální a astrologickou realitu. Koperníkovský systém lze uplatnit na fyzikální realitu kosmu, kde se pohyby nebeských těles podřizují přísným a pevným zákonům, zatímco tychonský systém se vztahuje na duševně-duchovní realitu lidské inkarnace na Zemi kvůli naplnění osudu.

Dvojitá povaha lidské vůle

Základním vzorem, podle kterého se naplňuje osud, jsou sedmileté periody životní spirály. Jak bylo popsáno ve 3. kapitole, připravuje se osud, pozorovaný a prožívaný v každém sedmiletí, již během embryonální doby v souladu s oběhy Měsíce zvěrokruhem. Postavení Měsíce ve zvěrokruhu při narození člověka naznačuje ukončení tkaní sítě osudu a zároveň poukazuje na orientaci vůle, která žije v člověku a vede jej k inkarnaci, aby na Zemi naplnil svůj osud.

S touto tzv. *přirozenou vůlí*, která patří k lidské měsíční povaze a spočívá v hlubokém podvědomí, je promíchána lidská „astralita“, tj. její negativní, neočištěná duševní složka. Lidské astrální tělo, které je soustředěno v Měsíci, zahrnuje nejen myšlení, cítění a duševní impulzy vůle, ale také zvířecí pudy a emoce, které žijí v lidském podvědomí. S přirozenou vůlí člověka se tyto pudy a emoce mísí tak dlouho, dokud je člověk nevyčistí a nepřekoná. Projevují se jako „temný proud vůle“ a musí být ovládnuty na duchovní stezce, tj. musí být „paralyzovány“, resp. proměněny. Jen když člověk nízké impulzy astrálního těla vyčistí a promění, může jeho pozemská vůle (přirozená vůle) opravdu zrcadlit to, co se vyjadřuje v rozvíjení osudu, v jeho vyšší vůli, vůli vyššího Já (soustředěného ve Slunci).

Vývoj duše vědomé (roky 35-42)
význam morálně duchovní stezky

Pramen lidské vůle je v jádru Já soustředěného ve Slunci, odkud sluneční bytost člověka působí dolů skrze vrstvy myšlení a citění; v obr. 5 jsou zobrazeny dráhou Merkuru a Venuše okolo Slunce. Nižší já spojené se Zemí je v běžném životě od vyššího Já odříznuté astrálním tělem, což je vyjádřeno dráhou Měsíce okolo Země. Sféře astrality, která je ohraničená měsíčními oběhy okolo Země, je člověk podřízený následkem pádu do hříchu, kterým současně započal rozvíjet své já řadou pozemských inkarnací. Pokud je člověk jako bytost inkarnovaný na Zemi, je tedy od svého vyššího Já a od své sluneční podstaty oddělený zahalujícím vlivem svého astrálního těla.

Význam Kristovy oběti v Mystériu na Golgotě spočívá v tom, že sluneční duch, který ztělesňuje sluneční charakter člověka, s spojil s lidským osudem na Zemi.